26/01/2023

Πριν βάλεις στον Θεό τις φωνές – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

ΠΡΙΝ ΒΑΛΕΙΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ο αββάς Μωυσής ρώτησε κάποτε έναν νεότερο μοναχό, τον Ζαχαρία: Πες μου, τί να κάνω για να σωθώ; Ο Ζαχαρίας τότε έπεσε στα πόδια του και του λέει: Εσύ ρωτάς εμένα, πάτερ; Και του απαντάει ο γέροντας: Πίστεψέ με, παιδί μου Ζαχαρία, είδα το Άγιο Πνεύμα να κατεβαίνει πάνω σου και γι' αυτό αναγκάζομαι να σε ρωτήσω. Τότε ο Ζαχαρίας πήρε το κουκούλι (το σκουφί) από το κεφάλι του, το έριξε στα πόδια του και το καταπάτησε. Αν δεν τσαλαπατηθεί έτσι ο άνθρωπος, είπε, δεν μπορεί να γίνει αληθινός μοναχός (από το Γεροντικό).

Ένα τέτοιο τσαλαπάτημα κάνει και ο Χριστός σε μια δυστυχισμένη μάνα, τη Χαναναία, που τον παρακαλεί να θεραπεύσει τη δαιμονισμένη της κόρη (Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου). Το κάνει βέβαια επίτηδες. Για να τη δοξάσει και να την κάνει πρότυπο για όλους μας. Στην αρχή δείχνει αδιαφορία στις ικεσίες της. Μετά της λέει ότι δεν θα πάρει το ψωμί απ' τα παιδιά του να το ρίξει στα σκυλιά. Παιδιά του ήταν οι Ισραηλίτες και σκυλιά οι ειδωλολάτρες. Όμως η Χαναναία δεν αντιδρά θιγμένη. Δέχεται την ταπείνωση. Αρπάζεται από τα λόγια του Χριστού και λέει: Δεν αρνούμαι ότι είμαι ένα σκυλάκι. Αποδέχομαι την «προσβολή». Δος μου λοιπόν αυτό που μου αναλογεί. «Την τροφήν του κυνός». Δεν ζητώ τίποτε παραπάνω. Σκυλί με ονόμασες, δος μου το ψίχουλο. Αφού και τα σκυλάκια τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν απ' το τραπέζι των κυρίων τους. Με ονομάζεις σκυλί; Τότε είσαι ο Κύριός μου. Το όχι λοιπόν του Χριστού γίνεται ναι για τη γυναίκα. Χωρίς να κατηγορεί ή να αυθαδιάζει, επιμένει και περιμένει τη σωτηρία.

Αν δεν γνωρίζουμε καλά, όπως η Χαναναία, τη θέση μας έναντι του Θεού, κινδυνεύουμε να χάσουμε την ισορροπία. Να γίνουμε θρασείς. Απαιτητές. Υπερήφανοι. Θα νομίζουμε τότε ότι ο πελάτης έχει πάντα δίκιο. Ότι εμείς παραγγέλλουμε και ο Θεός είναι το γκαρσόνι που τρέχει να μας εξυπηρετήσει. Κι αν δεν κάνει σωστά την παραγγελία μας, του βάζουμε και τις φωνές.

Πήγε κάποτε στον προφήτη Ελισαίο με μεγαλόπρεπη πομπή, ιππικό και άρματα ο αρχιστράτηγος της Συρίας Νεεμάν. Ήταν λεπρός και ζητούσε να θεραπευτεί. Ο Ελισαίος, χωρίς να τον δεχτεί σε άμεση ακρόαση, του μήνυσε με αγγελιοφόρο να πάει να λουστεί στον Ιορδάνη εφτά φορές και θα γίνει καλά. Ο Νεεμάν όμως θίχτηκε που δεν τον δέχτηκε προσωπικά ο προφήτης. Θύμωσε. Τα ήθελε όλα με τον δικό του τρόπο. Έπρεπε να βγει να με συναντήσει, να σταθεί μπροστά μου και να επικαλεστεί τον Θεό του, να βάλει το χέρι του επάνω μου και να μαζέψει τη λέπρα μου. Έχει η πατρίδα μου καλύτερα ποτάμια απ' τον Ιορδάνη, είπε. Και γύρισε να φύγει. Οι υπηρέτες του όμως κατάφεραν να τον καλμάρουν. Είναι τόσο απλό αυτό που ζήτησε ο προφήτης! του είπαν. Αν σου ζητούσε κάτι πιο δύσκολο, δεν θα το έκανες; Ο Νεεμάν λούστηκε τελικά στον Ιορδάνη και θεραπεύτηκε. Η σάρκα του

έγινε απαλή σαν του μικρού παιδιού (Δ΄ Βασ. κεφ. 5).

Ως πού μας πάει το απαιτητικό πνεύμα; Κάθε πρωί, λέει το ανέκδοτο, ένας τύπος έδινε σ’ ένα ζητιάνο ένα ευρώ. Μετά από ένα τρίμηνο το έκανε μισό ευρώ. Μετά από ένα χρόνο το μείωσε στα 20 λεπτά και, τέλος, σταμάτησε να του δίνει εντελώς. Στην εύλογη απορία του ζητιάνου, γιατί έγινε αυτό, ο τύπος απάντησε: Στην αρχή ήμουν ελεύθερος και σου έδινα ένα ευρώ. Μετά παντρεύτηκα, ξέρεις, γυναίκα, έξοδα..., σου έδινα μισό ευρώ. Μετά κάναμε παιδί, γάλατα, πάνες..., σου έδινα 20 λεπτά. Μετά ήρθε και δεύτερο παιδί, αυξήθηκαν τα έξοδα, οπότε σταμάτησα να σου δίνω. Και ο ζητιάνος έξαλλος: Καλά ρε, δεν ντρέπεσαι; Κάνεις παιδιά με τα λεφτά μου;

Η αποθέωση του θράσους! Μήπως κάπως έτσι εγείρουμε δικαιώματα κι εμείς ενώπιον του Θεού; Τελικά, μας χρωστάει ο Θεός ή του χρωστάμε;